

Добри Чинтулов

Патриот

Отколе слънцето заседна,
настана нощна тишина
и зад гората близоседна
погледна пълната луна.

Тя със зарите си огряла
върху зелената трева,
дружина вярна там седяла
с войвода патушна глава.

Прохладен извор там извира
като на огън варево,
а сянка дългнеста простира
зелено буково дърво.

Войвода дума на дружина:
почакайте под този бук,
за малко време ще замина,
че пак ще ви намеря тук.

И стана той самси тогава,
на рамо пушка си качи,
на пояс револвер запава
и мигом се отдалечи.

Върви той бърже през гората,
минава много трапища
и се прехвърля през водата
в дълбоките им долища.

А по стръмнините нагоре
пъхти и в огън цял гори,
най-сетне с божията воля
достигна сини канари.

На върха веч като достигна,
да си почине той седна,
към юг очите си издигна
и видя родна си страна.

Открил е бащино огнище,

градът, във който се родил:
где се научи, за да ище
на нежна майка поглед мил.

Нещастний във години млади
какви е претърпял беди!
Какво не стори, що не даде,
догде да се освободи.

В ръце хайдушки е изпадал,
нуждал се гладен да стои,
в градски тъмници е страдал,
железни влачил букаи.

Защо? Защото се увличал
нещастните да отърве,
без да го викат, самси тичал,
за да им помощ подаде.

Но времето се променява,
светът еднакъв не стои,
дъждът за всички превалява
и под небесата пои.

Като присъдбата изпълне,
свободен вече той стана,
да мисли кой път да прегърне
във мила бащина страна.

Обиден мъченик тогава,
мъчителите намрази,
се мисли, колчем ляга, става,
как може да ги порази.

Дружина вярна той събира,
на волята си ги склони
и времето без да простира,
реши се да се подиви,

да обикаляме планините,
мъчителите си да трий,
що теглил той злочестините,

колко-годе да измий.

Или пък родното му племе,
ако се някак съживи
и скочи, за да се отнеме,
на помощ да му се яви.

Но спи това злочесто племе
в дълбок и непробуден сън,
в тежки мъки тегли, стене,
черней отхвърлено навън.

Войвода щом си туй представи,
пот го побива по лице,
какво да стори, да направи
с раненото си той сърце.

На път когато му се падне,
макар и стар, но като млад
ще гледа как да се открадне,
към родния си тича град.

На канарите се възкача,
градът изглежда отдалеч,
порони сълзи, горко плаче,
изгубен е за него веч.

И щом престане той да плаче
и сълзите му да текат,
изново хваща пак да краче
и връща се по същия път.

Читателю, ти питаш кой е
злощастният този патриот.
Самси се усети, че той е
дядо Иванов Панайот.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мирослава Фъндъкова

Публикация:

Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5793>]